

Sygn. akt X K 208/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2017r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Magdalena Barska

po rozpoznaniu w dniu 13.06.2017r. sprawy **D. F. (1)**, syna J. i W., urodzonego (...), PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

w dniu 03 lutego 2017 roku w m-ci P. w ruchu lądowym na ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny m-ki A. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie wynik pierwszego badania wykazał 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo z art. 178a§1 k.k.

I. Ustalając, że w okolicznościach nie budzących wątpliwości oskarżony D. F. (2) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, który stanowi występki określony w art. 178a§1 k.k. i przyjmując, że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, na podstawie art. 66§1 i 2 k.k. oraz art. 67§1 k.k. warunkowo umarza wobec niego postępowanie na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

II. Na podstawie art. 67§3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

III. Na podstawie art. 67§3 k.k. w zw. art. 39 pkt 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku.

IV. Na podstawie art. 63§4 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 03.02.2017r. do dnia 13.06.2017r.

V. Na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt **X K 208/17**

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 423 § 1a k.p.k., wobec złożenia wniosku o uzasadnienie przez oskarżyciela publicznego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach czynów przypisanych oskarżonemu, zakres uzasadnienia ograniczono do części wyroku, w której zawarto rozstrzygnięcia dotyczące wskazanych kwestii.

D. F. (2) ma wykształcenie średnie. Jest żonaty, nie posiada dzieci i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Pracuje jako ślusarz – kierowca osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 3.000 zł miesięcznie. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

dowody: dane osobopoznawcze k. 11-12; dane o karalności k. 17A.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego D. F. (1) odnośnie zarzucanego mu czynu, a także okoliczności popełnienia występku w nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a§1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na podstawie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenie wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115§16 k.k., zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził swój samochód będąc w stanie nietrzeźwości, którego zawartość wynosiła 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a§1 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze okoliczności dotyczące popełnienia czynu zarzucanego D. F. (2), jak również jego właściwości, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, Sąd stwierdził, że w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Na wstępie należy stwierdzić, iż warunki formalne warunkowego umorzenia postępowania zostały spełnione. Przepięstwo zarzucone oskarżonemu jest zagrożone karą pozbawienia wolności nie przekraczającą 5 lat. Ponadto oskarżony nie był dotychczas karany za przestępstwo umyślne. Zgodnie z treścią przepisu art. 66§1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W ocenie Sądu zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się D. F. (2), jak i stopień jego zawinienia, nie są znaczne, a jak zostało to wyżej wskazane – okoliczności jego popełnienia, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego przynajmniej się do winy, nie budzą wątpliwości. Ustalając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, Sąd, w kontekście dyrektywy sformułowanej w treści art. 115§2 k.k., uwzględnił między innymi sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności. D. F. (2) wprawdzie dopuścił przypisanego mu czynu umyślnie, jednak w zakresie prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu działał jedynie w zamiarze ewentualnym. Niezwykle istotnym było przy tym, iż stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu nieznacznie przekraczało wartość wskazaną w art. 115§16 k.k.

Sąd analizując okoliczności niniejszej sprawy miał również na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz jego postawę po popełnieniu czynu zabronionego. D. F. (2) przyznał się bowiem on do winy, wyraził skruchę oraz gotowość dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej składając przy tym wyjaśnienia, które przyczyniły się do ustalenia okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem postępowania. Jest on nadto osobą stosunkowo młodą, aktywną zawodowo i nie był uprzednio karany, w tym będąc od kilkunastu lat kierowcą nigdy nie dopuścił się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Powyższe zdaniem Sądu wskazuje na nienaganny (...)

i uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa w przyszłości.

Uznając zatem w świetle powyższego, że wina oskarżonego jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, Sąd na podstawie art. 66§1 i §2 k.k. w zw. z art. 67§1 k.k., warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko D. F. (2). Na podstawie art. 67§1 k.k. Sąd określił przy tym długość okresu próby na dwa lata, uznając, iż taki właśnie czas będzie niezbędny do zweryfikowania prognozy, co do sposobu postępowania oskarżonego, stanowiącej istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Rozstrzygając kwestię zastosowania wobec D. F. (1) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zważył, iż choć zakaz taki może być orzeczony, gdy spełnione są warunki materialne przewidziane w art. 42§1 k.k., tzn. wobec osoby uczestniczącej w ruchu, której zarzucono popełnienie przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji to jednocześnie „(...) w sytuacji, w której postępowanie karne zostaje warunkowo umorzone, pozostaje [on] fakultatywny.” (zob. uzasadnienie postanowienia z 29 stycznia 2002 r., I KZP 33/2001, OSNKW 2002, z. 3-4, poz. 15). Powyższe, w myśl stanowiska doktryny, nie wynika z faktu pozostawania art. 67 § 3 k.k. in fine w relacji *lex specialis* do art. 42§2 k.k., lecz z tego, iż art. 42§2 k.k., jak i wszystkie inne przepisy określające podstawy stosowania kar lub środków karnych, nie mają zastosowania w wypadku warunkowego umorzenia. Artykuł 67§3 k.k. stanowi bowiem samodzielną podstawę stosowania omawianego zakazu (zob. M. Gajewski, glosa do postanowienia SN z 29 stycznia 2002 r., I KZP 33/01..., s. 708). Zacytowane poglądy Sąd w pełni podziela.

Mając powyższe na uwadze Sąd skorzystał z możliwości orzeczenia wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych określając okres jego obowiązywania na jeden rok i zaliczając na jego poczet okres rzeczywistego jego stosowania poprzez zatrzymanie dokumentu prawa jazdy od dnia 03 lutego 2017 roku do dnia wyrokowania. W ocenie Sądu zastosowanie tego środka probacyjnego jest uzasadnione charakterem naruszonego przez D. F. (1) dobra chronionego prawem. Fakt, że poruszał się on pojazdem mechanicznym po drodze publicznej, znajdując się w stanie nietrzeźwym, w kontekście warunkowego umorzenia wobec niego postępowania karnego, uzasadnia zdaniem Sądu niezbędność zastosowania środka probacyjnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zastosowany środek probacyjny ma bowiem w tym przypadku charakter prewencyjny i jego celem jest przede wszystkim uchronienie innych osób przed stwarzanym przez oskarżonego, jako uczestnika ruchu, zagrożeniem dla ich zdrowia i życia. Zdaniem Sądu jego orzeczenie dodatkowo jeszcze uświadomi D. F. (2), że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne, a skutki naruszenia kardynalnej zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego będą zawsze uciążliwe. Zakreślając okres obowiązywania omawianego środka probacyjnego na jeden rok Sąd wziął zaś pod uwagę to, że stężenie alkoholu we krwi oskarżonego wyniosło 0,28 mg/l, a więc jedynie w niewielkim stopniu przekraczało stężenie stanowiące próg odpowiedzialności karnej za prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu. Powyższe przemawiało za orzeczeniem wskazanego środka karnego na minimalny okres.

Podobnie za celowe uznał Sąd zastosowanie wobec oskarżonego na mocy art. 67§3 k.k. środka probacyjnego w postaci zobowiązania go do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 1.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W opinii Sądu celowym było skorzystanie z możliwości nałożenia na oskarżonego tego środka probacyjnego w związku z warunkowym umorzeniem postępowania, tak by dodatkowo uzmysłwić oskarżonemu niewłaściwość jego postępowania i osiągnąć pozytywny skutek wychowawczy wobec niego. Z drugiej strony Sąd uznał, że niewłaściwym byłoby zasądzenie od oskarżonego świadczenia pieniężnego w wysokości zasądzonej od osób skazanych i dlatego uznał, że kwota 1.000 zł będzie kwotą odpowiednią z uwagi na stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego.

W punkcie piątym uzasadnianego wyroku, Sąd na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego koszty postępowania we wskazanych wyrokiem kwotach. Rozstrzygając w tym względzie, Sąd zważył, że oskarżony osiąga stały miesięczny dochód nie mając przy tym nikogo

na swoim utrzymaniu, w związku z powyższym poniesienie tych kosztów nie będzie stanowiło dla niego nadmiernego obciążania.

SSR Joanna Jurkiewicz